

hvilket Enhver bør have sin frie Dom, om det er gavnligt for Landet eller ikke. Dette troer vi at have tilstrækkelig tydeligt udtrykt ved den Naade, hvorpaa Forslaget er affattet. Det hedder saaledes: at den forenede Rigsdag samtykker for sit Vedkommende i, at Hans Majestæt Kongen ordner Thronfølgen paa den Naade, som er bifaldet ved den i London under 8de Mai 1852. affluttede Tractat. Efter vor Opfattelse gaaer Londonertractaten aldeles ikke ud paa at bestemme noget Nyt; den har kun stadfæstet et Arrangement, som allerede var kommet istand. Der foreligger nemlig som Grundlag for dette Arrangement Warschauerprotocollen og Renunciationsacterne, saaledes som Sagen ogsaa udtrykkeligt og tydeligt er fremstillet i Circulairnoten af September 1851, hvorved vedkommende Magter indbydes til at deeltage i Londonertractaten. Fremdeles er Sagen ogsaa saaledes udtrykkeligt fremstillet i den officielle Meddelelse, Ministeriet overgav Rigsdagen den 28de October 1851, nemlig at det var lykkedes at bringe et fuldstændigt Familien- og Huns-Arrangement istand, som nu var forelagt Stormagterne til Billigelse, for at der i Overensstemmelse med Warschauerprotocollens Artikel 4 kunde erholdes en Borgen for dette Arrangements Bestaaen ved en europæisk Anerkjendelse. Londonertractaten har altsaa forsaavidt kun bifaldet Noget, der allerede var færdigt og istand, ikke bestemt noget Nyt. Fremdeles angiver vort Forslag, at det, der skal ordnes, er Thronfølgen for det hele, samlede danske Monarchie. Dette staaer ogsaa i Londonertractaten ganske tydeligt. Den har kun anerkjendt en Række af Thronfølgere for alle de Lande, som nu ere forenede under Hans Majestæts Scepter; den har efter vor Formening ikke paa nogen Naade ophævet de særegne Arverettigheder, som bestaae for de to Dele af Monarchiet, nemlig Kongelovens Arveret for den langt overveiende Deel af Monarchiet, og den Arveret, som prætenderes af de gottorpiske Linier for en stor Deel af Holsteen. Den har kun anerkjendt en Række af Thronfølgere, der havde faaet en combineret Ret ved en Forening af begge disse Arverettigheder. Alt dette er ikke mere end vi troer, at Enhver kan læse sig til i Tractatens og de

øvrige Acters Ord, uden at der behøves nogen særegen Juridisk Kyndighed for at sætte sig ind deri. Det er altsaa Noget, som Enhver kan tiltræde og give sit Samtykke til, og der ligger tillige al den Bemyndigelse deri, som Regeringen billigen kan ønske og forlange. Jeg kan derfor ikke forstaae, hvorledes en æret Landsthingsmand (Orsted) kan sige, at dette Forslag indeholder hverken Ja eller Nei. Enhver kan dog see, at det samtykker Noget og samtykker netop det, som er Hovedsagen. — Jeg har hørt idag af den høitærede Premierminister, at den Opfattelse af hans tidligere Foredrag, jeg fremsførte i det sidste Møde, nemlig at han havde opgivet eller frasagt Baastanden om, at det skulde være en Nødvendighed, ifølge Londonertractaten, at gaae ind paa Budskabet, som det forelaae — var en Misforstaaelse. Det var imidlertid en Opfattelse, som ikke blot jeg men ogsaa mange Andre her i Salen deelte (Ja! Ja!), og som ogsaa udtrykkeligt af Nogle blev udtalt. Jeg havde derhos søgt at forstikke mig om dens Rigtighed ved at spørge Mand, som jeg maatte antage vilde være aldeles upartiske, hvor der spurgtes om den rette Forstaaelse af den høitærede Ministers Udtalelse. Jeg har imidlertid dog kun yttret mig noget tvivlsomt, og jeg har ikke paastaet, at det absolut laae i Ministerens Ord; man pleier jo heller ikke at udtale en saadan Tilbagetagelse i altfor bestemte og stærke Udtryk. Men altsaa er det nu blot en Misforstaaelse. Jeg skal dog derved tillade mig at bemærke, at hvad der yderligere bestyrkede mig og mange Andre i denne Opfattelse, var, at den meget ærede Premierminister ikke fandt Anledning til strax ved Forhandlingernes Slutning idetmindste at udtale saameget (Her!), at den Opfattelse af hans Ord, der saa tydeligt og stærkt var fremhævet, var en Misforstaaelse (Hør!). At Ministeren ikke strax vilde svare paa det øvrige Fremkomne, men udsatte Svaret til anden Behandling, kan man ikke sige Noget imod; der kan jo hertil have været flere Grunde; men saameget synes mig dog, der havde været al Anledning til, saameget troede jeg dog den meget ærede Minister skyldte Forsamlingen (Hør!) og Publicum, strax at erklære, at den omhandlede Opfattelse af hans